Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Munch, Andreas.; af A. Munch.
Titel | Title:	Jesu Billede : Digtkrands efter en romersk Legende
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Cristiania : J. W. Cappelens Forlag, 1865
Fysiske størrelse | Physical extent:	96 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

PUBLIC DOMAIN

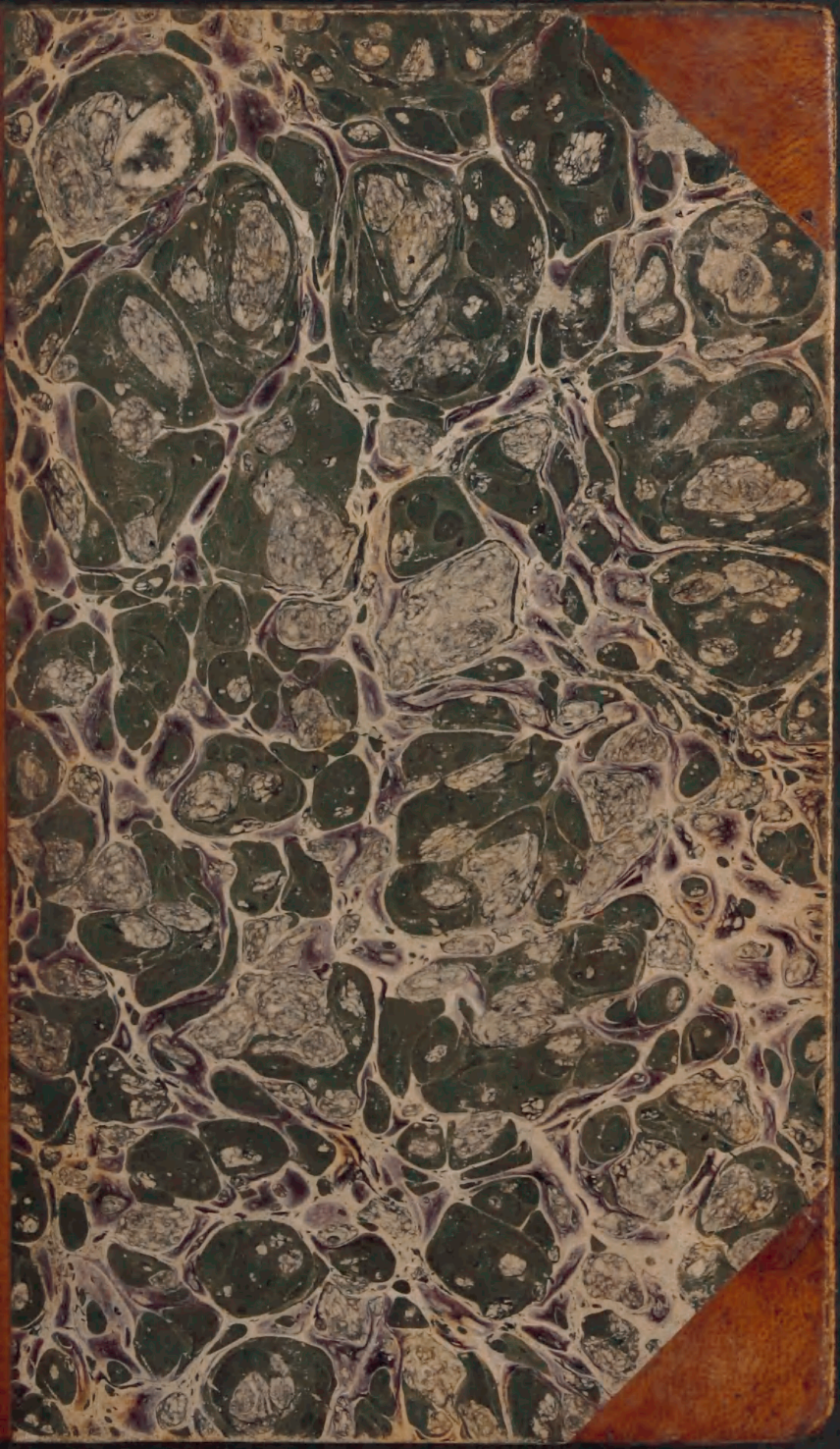

53.- 383.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

11530807949 0

+ REX

Jesu Billede.

Digtkrands

efter

en romersk Legende

af

A. Munch.

Christiania.

J. W. Cappelens Forlag.

1865.

J. Chr. Gundersens Bogtrykkeri.

Indhold.

	Side.
Keiseren og Slaven	5.
Overreisen	16.
Ankomsten til Jødeland	19.
Pontius Pilatus	24.
Keiserbrevet	28.
Portia	34.
Vandring i Jerusalem	38.
Kjærlighedsmaaltidet	45.
Stille Fart	52.
I Keiserborgen	56.
Helbredelsen	62.
Keiserens Tak	65.

Side.

Veronica forfærdes . . . . . 69.
I Senatet . . . . . 78.
Tibers Forandring . . . . . 85.
Veronica i Rom . . . . . 90.
Hvad der siden blev af Jesu Billede . . . . . 94.

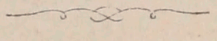

Keiseren og Slaven.

Tiberius, den stolte Keiser,
Som herskede hele Verden om
Saavidt da gik de længste Reiser —
Laae syg i sit Palads i Rom.

En ond Spedalskhed havde mærket
Hans Legeme med stygge Skjæl,
Hans Been i vilden Pine værked
Og som et Aadsel var han fæl.

Han laae alene i sit Kammer
Og vilde sig ei lade see —
Et Billede paa dybest Jammer
Han stønned ikkun: „Vee, ak Vee!

Hvad hjælper det, at Verdens Herre
Man kalder mig, i denne Ild?
Ei uslest Slave har det værre,
Ei med Tiber han bytte vil.

Han vandre kan med sunde Lemmer,
Om nøgen, under Himlens Hvælv,
Mens jeg i Purpur sky mig gjemmer,
En Skræk for Andre, for mig selv.

Og ingen Lindring er at finde,
Og ingen Hjælp er end mig bragt —
Forgjæves søger jeg at vinde
En Times Ro med al min Magt.

Forgjæves Verdens første Læger
Jeg kaldte til mig her i Rom, —
Men deres Salve ei mig kvæger,
Og deres Kunst for mig blev tom.

Forgjæves bød jeg at paakalde
Hver Guddom, Verdensriget har, —
Forgjæves offred jeg paa alle
De Altre, som et Billed bar.

Men stum blev Himlen, stum blev Jorden,
Stum haaner mig min gyldne Sal;
Til Spot er Verdens Herre vorden —
Hvo løser ham af denne Kval?" —

„En veed jeg, som det kan, o Keiser!" —
Saa lød en Stemme bag hans Seng.
Tiber fra Leiet halv sig reiser;
„Hvo lurer her?" — han raaber streng.

En Yngling knæled ved hans Side
Ydmyg, i Østerlandets Dragt.
Hans sorte Øine funkled blide,
Han mæled, Haand paa Brystet lagt:

„Jeg er din Slave, høie Herre,
Bragt nylig fra Judæas Land.
Jeg hørte, Du var bleven værre,
Jeg kjender Den, dig hjælpe kan.

Thi tog jeg, iblandt Slaveskaren,
Idag din Sengetjeners Sted.
Man sagde mig vel hele Faren, —
Men Den faaer Fred, som bringer Fred.“ —

„Hvad Godt kan fra Judæa stamme?“ —
Saa lød det nu fra Cæsars Mund —
„Ureen, foragtet er din Stamme,
Bort fra mit Øie, Jødehund:“ —

Den Yngling rørte sig dog ikke,
Men svared, mens han udholdt kjæk
Den syge Løves vrede Blikke:
„Hør mig, før Du mig jager væk!

Viid, ogsaa jeg var engang plaget
Af Ondet, som dig knuger nu —
Spedalsk jeg var, af Bylder slaget,
Mig selv, som Andre, og en Gru.

Bortstødt fra Menneskenes Blikke
I Ørken vandred jeg forladt.
Schakalen selv ei vilde slikke
Den Steen, hvor jeg mig havde sat.

Jeg bad om Død, men Livet hængte
Sig fast ved mine skjøre Been. —
Da var det, at sig Rygtet trængte
Selv til min Ørk med Sagn om En —

Om En, som vandred om i Landet
Med Lægedom for Krop og Sind;
Som signed Den, der var forbandet,
Som gav Den Lys, der født var blind.

Herhid vel trængte end ei Navnet —
Det Jesus var fra Nazareth:
En ringe Mand, som Alt har favnet,
Som er vort Folk en stor Prophet.

Alt ved at høre om ham, mærked
Jeg Haabet drage til mit Bryst.
Jeg tvivled ei om Underværket,
Og i min mørke Sjæl blev lyst.

Til Galilæa jeg mig slæbte,
Til Egnen om Capernaum, —
Didhen jeg saae, at Mange stræbte:
Spedalsk og Blind, og Halt og Stum.

Der vandred han i hine Dage
Og talte Livets Ord — gav Liv.
Der paa hans Vei jeg blev tilbage
Halv skjult bag Strandens høie Siv.

Han kom. Naturen bad i Stilhed
Omkring den store Læges Sti.
Der faldt en Mannadugg af Mildhed
Paa Alle, som han gik forbi.

Og mig, den Usleste blandt Alle,
Gav dette Mildhedsblik nu Mod —
Jeg styrted frem — jeg lod mig falde
I Støvet for den Høies Fod.

Jeg raabte til ham: Herre, vil Du,
Saa veed jeg, Du kan rense mig!
Og Han, den Himmelrene, mild nu
Imod mig Arme bøied sig.

Han rakte ud sin Haand, han rørte
Ved mine saarbedækte Been —
Og fra hans Livsens Mund jeg hørte
De Ord: „„Jeg vil — Du vorde reen!““

I samme Øieblik jeg følte
En Kraft at gjennemstrømme mig,
En Balsam mine Smerter kjølte,
Og mine Vunder lukked sig!

Ja, jeg var reen! — Som nyfødt sprang jeg
Fra Jorden op, med Sundheds Blod! —
Jeg loe, jeg græd, og henrykt sang jeg
En Lovsang for den Herre god.

Han bød mig tie — bød mig vandre
I Stilhed nu min nye Vei —
Saa gik han hen, at bringe Andre
Den Lægedom, som svigter ei.

Jeg vilde følge ham. Da rev mig
Din Herskermagt fra Fædres Land:
En romersk Slavehøvding greb mig
Og førte mig til denne Strand.

Jeg stred imod. Jeg vilde ikke
Forlade nu min Frelsers Spor.
Hvor blinde vare mine Blikke! —
Først nu jeg seer hans Villie stor.

Til dig, til Herren over Verden,
Jeg skulde bringe Frelsens Bud.
Mod Jødeland Du styre Færden,
At søge Hjælp hos Israels Gud!"

Den syge Keiser sagde: „Slave! —
Jeg Sandhed i dit Øie saae.
Din store Læge vil jeg have,
Men hid til Mig han komme maa.

Jeg er for syg til lange Reiser,
Jeg sender dig med Skib derhen.
Bring Jesus Brev fra Romas Keiser,
Og faa ham hid med dig igjen.

Da giver jeg dig Frihed, Ære,
Og ham, hvis han helbreder mig --
Ham vil jeg da paa Hænder bære
Og gjøre ham en Konge lig.

Gaa! — Dig skal føre den Senator
Volusianus, han er kjendt
I Østerland. — Siig, Imperator
Har dig med dette Budskab sendt.

Brev til Pilatus med jeg giver,
Landshøvding i Jerusalem. —
Ha! — dette Haab mig alt opliver! —
Afsted, afsted — bring Frelsen hjem!"

Som Herskeren det bød, saa skede.
Snart de med Skibet stod fra Land,
Og længselsfulgt paa Bølgen rede
Mod Østen, mod Judæa Strand.

Overreisen.

Men Bølgen var Tiber ei lydig,
En Storm sprang mod hans Længsel op
Og kasted Frelseskibet spydig
Fra Bølgedyb til Bølgetop.

I Maaneder, Odysseus lige,
De dreves om fra Strand til Strand,
Det var, som kunde for dem vige
Forjættelsernes gamle Land.

Omsonst Volusianus trued
Med Romermagtens stolte Bud,
Forgjæves Jødeslaven lued
I Bøn til sine Fædres Gud.

Han havde tænkt, at feire kunne
Sin Paaske i det kjære Hjem —
Den Fest, da alle Jøder stunde
Til Templet i Jerusalem.

Men Festen kom, og uden Anker
Drev de endnu paa vilden Sø —
De klamred sig til vaade Planker
Og tænkte, at de maatte døe.

Thi Alnaturen om dem gyste,
Mulmskyer gjorde Dag til Nat, —
Kun Flammesværd paa Himlen lyste
Og Stormen tog fra Grunden fat.

Som Hvalers Hær den om dem snøfted,
Og slynged Skibets arme Krop,
Og blege Hoveder sig løfted
Af Dødninger fra Dybet op.

Forbi de foer just Hellas's Skove, —
Dets Templer stod i Lynets Glød —
Da lød en Røst vidt over Vove:
„Vee, Vee, den store Pan er død!“ —

En Rædsel fyldte da dem Alle,
De ønskede, de ei var død —
Og Jøden lod det Udraab falde:
„Er det min Frelser, som er død?“

Ankomsten til Jødeland.

Men da den lange Nat var over
Og op fra Øst steg Lysets Strøm,
Blev Havet som et Barn, der sover
Og smiler saligt i sin Drøm.

En Lovsang, som af Engle, hørtes
Fjernt over dem i klare Luft, —
Af milde Vinde Skibet førtes
Imod Judæas Palmeduft.

Ved Joppes Volde snart det landed,
Her fandt det trætte Anker Bund —
De steg iland, og Jøden blanded
Med sine Taarer Fædres Grund.

Men her de ei til Ro sig sloge.
Volusian til Maalet fløi —
Snart over Sarons Slette droge
De iilsomt op mod Zions Høi.

Det var saa taust omkring dem Alle —
En stille Sorg paa Egnen laae,
Og Ingen voved at paakalde
Det Navn, som Alle tænkte paa.

Der gik en dunkel, bange Anen
Selv gjennem Hedningernes Bryst, —
Men foran hele Karavanen
Red Jødeslaven Joseph tyst.

Tilsidst han kunde ikke længer
Udholde Uvishedens Kval —
Han standsed, hvor en Landsby hænger
Paa Klipperne ved Lyddas Dal.

En Olding sad ved Byens Porte,
Saae hen for sig, vel mod i Hu.
Til ham red Joseph hen og spurgte:
„Min Fader, hvor er Jesus nu?“

Den Gamle saae paa ham med Undren:
„Min Søn, hvorfra vel kommer du,
At ei du hørte Rygtets Dundren
Om Israels den store Gru?

Veed du da ei, at Han, som gjæsted
Vort Folk med Liv, som Herrens Tolk,
At han er dræbt, ja er korsfæstet
Af dette samme blinde Folk?“

Bleg Joseph nu sank ned af Hesten
Og mumled svagt: „Naar skede det?"
Hin svared: „Under Paaskefesten
De offred Ham fra Nazareth." —

„Ja, han er død" — udjamred Slaven —
„Himmel og Hav det har fortalt. —
Men, naar Livsherren sank i Graven,
Hvor kan Naturen smile alt?"

„Ja, det er derpaa jeg og grunder" —
Den Gamle mæled ivrig fort:
„Den Stund, Han døde, skede Under
Og Dagen blev som Natten sort.

Henover Zion gik en Torden
Og Forhænget i Templet brast,
De Døde selv brød Gravens Orden
Og vandred om i Skyggehast.

Og dog steg Sol paa Paaskemorgen
Igjen med Livets rene Guld,
Og Himlen smiled gjennem Sorgen
Til Jorden, som forventningsfuld." —

„O, Han vil seire end i Døden,
Jeg troer det, jeg har hørt hans Ord!" —
Saa raabte Joseph, stærk i Nøden
Af Troen, som i Hjertet boer.

Imidlertid var Karavanen
Og kommet til — erfared Alt. —
Den Fører dog ei standsed Banen,
Han vidste vel, det Livet gjaldt.

„Pilatus skal for Jesus svare, —
En af de To jeg bringer hjem." —
Saa Volusian. Og snart de vare
For Porten af Jerusalem.

Pontius Pilatus.

I Paladsets Marmorsale,
Hvor de hvide Støtter tale,
Hvor Fontæner Luften svale —
Pontius Pilatus gik.
Ei sin Pragt han kunde nyde,
Brændende hans Blod maa syde,
Intet Vandspring meer kan gyde
I hans Sjæl en Kjølings Drik.

Fra et Rum og til et andet,
Som en Hjort, der søger Vandet,
Som en Aand, der er forbandet,
Uden Hvile gik han om.
I hans Hjerte hakked Glenter,
Overalt han Gru kun henter
Lig en Morder, der forventer
Hvert et Øieblik sin Dom.

Overalt sig for ham stilled
Jødekongens blege Billed,
Fra hvis hvide Pande trilled
Blodvæld under Tornekrands.
Gjerne bort han vilde bøie
Sig fra dette Billeds Øie,
Som med Blik, saa dybe, høie
Saae paa ham i Taareglands.

End forgjæves han udsender
Raabet, som dog Svar ei kjender:
„Jeg har toet mine Hænder,
Hvad gaaer mig den Jøde an?
Ved hans Folk hans Blod er rundet,
Jeg har gjort, hvad jeg har kunnet,
Ei til Jødens Skyld er bundet
Roms Patricier, Verdens Mand.“

Ak, omsonst han søgte glemme
Sig bag Romernavnets Gjemme,
Altid dog en grufuld Stemme
Til ham fra hans Indre kom:
„Du ham kunde frelst, den Rene —
I din Haand, i din alene
Laae den store Verdensscene —
Du har dømt — tag nu din Dom!“

Aldrig med den Røst fortrolig
Foer han om i gyldne Bolig,
Lytted bævende, urolig
Til hver Lyd, hvert sagte Trin:
Da — med Eet — han vakler, standser —
Vaabenlarm han nærved sandser,
Keiserbud med Sværd og Landser
Træde rask i Hallen ind.

Keiserbrevet.

„Landshøvding i Judæa" —
Saa mæled Volusian —
„Dig Imperator hilser,
Et Brev her sender han.
Læs det, og handl' derefter,
Vi har ei megen Tid —
Tiber med Længsel venter,
Du veed, han er ei blid."

Pilatus kysser Brevet, —
Men da han læse vil,
Hvert Bogstav, deri skrevet,
Nu bliver ham som Ild.
Jesus — den samme Jesus,
Som er hans Angst og Kval, —
Jesus, som han har myrdet,
Til Rom han sende skal!

Altsaa fra Rom kom Slaget!
Fra dette samme Rom,
Som var hans stolte Bolværk
Og fælder nu hans Dom:
Thi hvis han ei kan skaffe
Den store Læge frem,
Han selv, i Bolt og Lænker,
Til Bod skal føres hjem! —

Pilatus nu skal svare, —
Af Skræk han segner fast,
Men Nød ham giver Kræfter,
Han stammer frem i Hast:
Dybt maatte han beklage
Ei før at have kjendt
Sin høie Keisers Ønske, —
Men nu var det for sent.

Nu Jesus var korsfæstet,
Det maatte han tilstaae —
Men Ansvar for den Dræbte
Han tog sig ikke paa.
Jesus af egne Landsmænd
Var fordret bragt til Død, —
Han kaldte sig deres Konge
Og Lovens Former brød.

Thi maatte han, Pilatus,
Tilsidst ham give hen, —
Mente, derved at have
Sig viist som Cæsars Ven. — —
„Nok“ — afbrød Volusianus —
„Det kommer mig ei ved —
Det for Tiber du klare,
Til ham du følger med.

Kun Eet der kunde lette
Din Skyld for Lægens Død:
Om ham du fik medtage
Selv ud af Gravens Skjød.
Skaf Liget kun tilveie,
Saa føre vi det med, —
Hvo veed, hvad skjulte Kræfter
Kan hænge end derved?“

Forvirret meer og mere
Pilatus blev ved det —
Og skreg: „Født mig til Plage
Er Han fra Nazareth!
Selv død, han nu mig gjækker, —
Hans Legeme forsvandt —
Jeg satte Vagt ved Graven,
Men der man det ei fandt.“ —

„Saa er det vel bortstjaalet“
Senatoren nu loe. —
„Nei“, raabte Slaven Joseph
Med glad og freidig Tro.
„Nu veed jeg, han er opreist!
Grav har paa ham ei Magt, —
Den, som kan give Livet,
Er Død ei underlagt!“ —

„Jeg troer, I rase Alle!“ —
Volusian udbrød, —
„Men Lægen maa jeg have,
Om levende, om død.
Landshøvding! jeg dig giver
Frist indtil Aftenstund.
Husk paa, Tiber nu venter
Og tæller hvert Sekund.“

Portia.

Pilatus var saa raadvild som en Hare —
Til indre Nag nu kom den ydre Fare.
Han vidste ei, hvor tage Frelse fra.
Da blev et Purpurforhæng skudt tilside,
Og ud derfra, med Lader, ædle, blide,
Skred Landshøvdingens Hustru, Portia.

Hun var saa bleg, og dog saa skjøn at skue
I hvide Dragt, den ædle Romerfrue,
Med Diademet om det sorte Haar.

Hun hilste værdigt de ubudne Gjæster, —
Saa taler hun, mens sorrigfuld hun fæster
Sit Blik paa Manden, som i Angst der staaer:

„Jeg hørte Alt. Du veed, jeg hviled ikke
Fra hin Dag, du lod Jesus Døden drikke
Trods mine Bønner, trods mit Varselsbud.
Jeg havde lidt for ham i svare Drømme,
Nu kjender jeg hans Faae, de troe, de ømme,
Nu veed jeg, at du offret har en Gud.

Nu staaer Du skjælvende og bleg nær Stedet,
Hvor dengang du sad stolt paa Dommersædet,
Mens Han, den Rene, pidskedes med Spot.
Hvert Slag jeg følte i mit arme Hjerte;
Jeg tænkte hævne ham — men snart jeg lærte
Af Ham og Hans, at lønne Ondt med Godt.

Din Straf jeg kan ei hæve, men jeg vilde
Saa gjerne søge dog, den at formilde, —
Et Haab jeg for den syge Keiser veed.
Tomhændet maa du ikke gaae tilbage —
Et Pant fra Lægen skulle I medtage —
Men tænk dog ei, at see hans Hvilested.

Det nytter ei, I vil hans Legem søge.
Slaven har Ret — til det kan ingen Høge
Og ingen Aadselfluer finde Vei.
Han lever, men I kunne ham ei skue,
Og ikke Verdens Keiser selv kan true
Hin store Læge til sig, vil han ei.

Men vist han vil de Syges Vunder bære,
Som med oprigtigt Hjerte ham begjære,
Skjøndt ei i Kjød han meer til dem vil gaae.

Men han et Billed efterlod paa Jorden —
Alt Mangen er ved det helbredet vorden,
Som kun med Tro det hulde Aasyn saae.

Jeg kjender Kvinden, som den Skat bevarer,
Jeg vil til hende gaae — og fast jeg svarer
For, at til Herskeren hun følger med.
Nei — bliver her kun. Een blot med mig vandre —
Hin unge Slave. Venter her, I Andre, —
Mod Aftenstund jeg kommer hid igjen."

Hun gik, og Alle føied sig i dette.
Pilatus lod et Gjæstebud anrette
For sine Vogtere, at døve Sorg.
Dog var der tyst, uhyggeligt ved Bordet —
Volusian kun sagde: „Glem ei Ordet:
Din Frist er endt naar mørk er Zions Borg."

Vandring i Jerusalem.

Skjult af tætte Slør og Kaabe
Vandred Portia imedens
Fulgt af Keiserslaven Joseph
Gjennem trange Smug og Stræder,
Fra Paladser og til Hytter,
Til en Udkant af den store
Gamle Stad Jerusalem.

Og hun taled saa paa Veien:
„Jeg har valgt dig til at følge
Mig paa denne stille Vandring,

Fordi Du kun af dem Alle
Tvivled' ei paa Jesu Magt.
Ja, han er opstanden, Joseph! —
Han har viist sig for en liden
Trofast Kreds af Mænd og Kvinder,
Hvorhen nu jeg fører dig.
End ei Alle kunne bære
Skuet af hans Himmel-Ære,
Glandsen af hans Herlighed.
Selv for hine Faae han kommer
Som et sjeldent Syn, og svinder —
Ingen veed hans Dvælested.

Kun til En af hine fromme,
Elskende, trofaste Kvinder,
Som ham fulgte, da fast Alle,
Selv hans Petrus ham forlod —
Til Salome har den Høie
Efterladt et synligt Tegn.
Hun ham fulgte med hans Moder,

Med Maria Magdalena,
Med hans elskede Johannes,
Da han paa sin Gang til Døden
Mat, mishandlet og hudflettet
Maatte bære selv sit Kors.
Snart han segnede derunder —
Blod og Sved i Draaber strømmed
Fra hans tornekronte Pande
Over de dødblege Kinder,
Og han kunde Haand ei røre.

Da tog Kvinden et Liinklæde,
Fint, og duftende, og sneehvidt,
Lagde det paa Jesu Aasyn,
Kjølte, tørrede dets Vunder, —
Tog saa Klædet atter til sig.

Men, da Alt tilsidst var over
Og hun kommet var tilbage

Fra den tunge Dødens Vandring,
Og sad eensom i sit Kammer,
Stirrende i dyben Jammer,
Tænkende paa Golgatha —
Da hun husked paa Liinklædet,
Tog det atter frem, at kjøle
Dermed sine hede Øine.

Men, som hun det nu udfolded —
See! — da stod paa hvide Liingrund
End et Aftryk af hint milde,
Blege, smertefulde Aasyn,
Som det segned under Korset! —

Ja, hun eied Jesu Billed,
Der livagtigt end fremstillet!
Fra den hvide Pande trilled
Blod end under Tornekrands.

Ei meer kunde hun sig bøie
Bort fra dette Billeds Øie,
Som med Blik, saa milde, høie
Skued frem i Taareglands! —

Taarer letted Kvindens Hjerte,
Livshaab steg i hendes Indre,
Med sin dyre Skat hun iled
Til Maria, til Johannes,
Til de andre Jesu Kjære:
Og de kjendte det vel Alle,
Og de græd, fik Trøst derover —
Og en Syg, som det berørte,
Blev helbredet samme Stund.

Siden gaaer den fromme Kvinde
Med sin Skat til mange Syge,
Lindrer deres Nød i Stilhed.

Tro Klenodiet hun vogter,
Kjendes derpaa nu af Alle,
Som paa Jesu Lære troe.
Ei Salome meer hun nævnes,
Efter Jesu sande Billed
Kaldes hun Veronica*).

Det er nu til hendes Bolig,
Til Veronicas, vi komme.
Glem hvert Fjed, som hid du vandred!
Røb ei Husets Sted for Nogen,
Thi de fromme Jesu Venner
Maae for Raadet end sig dølge,
For de grumme Pharisæer,
Som endnu forfølge dem."

Saa den ædle Portia talte
Sagtelig til Slaven Joseph,
Som hvert Ord inddrak begjærlig.

*) vera icon ɔ: sande Billed, Aasyn.

Nu de standsed ved en gammel
Solbrændt Havemuur, bag hvilken
Rank en eensom Palme løfted
Op sin brede, grønne Vifte
Mod den blanke, dybblaa Himmel.
Portia lod Joseph banke
Paa en halvskjult Dør i Muren.
Indenfor en Stemme spurgte:
„Hvo er der?“ — „Kun Jesu Venner“ —
Svared Portia. Nu aabned
Døren sig paa vide Hængsler,
Og de traadte ind i Haven
Foran Huset, hvor hun boede,
Hun, som eied Jesu Billed,
Kaldte sig Veronica.

Kjærlighedsmaaltidet.

De førtes gjennem Haven til en liden
Forfalden Bygning, tæt ved Stadens Muur,
Dens Væg, dens flade Tag var sort af Tiden,
Men skjult af Viinløvs yppige Natur.
En dækket Gang dem førte lidt til Siden —
Saa stod de i den fromme Enkes Buur:
En rummelig, en kjølig-dunkel Stue,
Hvor ingen Prydelser man fik at skue.

Fra Loftet faldt en Straale ned af Solen
Paa Husets Eierinde, som hun sad
Med Liin og Haandteen flittig der paa Stolen
Og spandt, og spandt, mens Læben stille bad.
Sort dækked hendes Hoved, sort var Kjolen,
Men hendes Aasyn var saa stille glad —
Skjøndt ei meer ung, laae dog en Skjønheds Tone
Udbredet om den venlige Matrone.

Hun er ei ene. Nogle Mænd og Kvinder
Halv skjult i Skyggen, sidde rundt om Væg.
Men midt paa Gulvet staaende befinder
En Mand sig, ung endnu, og uden Skjæg.
Hans brune Haar om Skuldrene nedrinder,
Hans lysblaa Kjortel falder rigt i Læg,
En Flod af Kjærlighed fra klare Øie
Udstraaler, som en Afglands fra det Høie.

Det er Johannes, Kjærlighedens Lærer,
Discipelen, hvem Herren elsked saa!
Om Herrens Liv han netop Vidne bærer,
Og Jesu Ord fra ham til Kredsen gaae;
Af Talens Fylde der hver Sjæl sig nærer
Og hvert et Øre lytter hungrigt paa —
De, som indtræde, standse ogsaa stille
Og glemme Alt for denne Ordets Kilde.

Nu har han endt. Veronica sig reiser
Og tager mod de Tvende omsorgsfuld.
Skjøn Romerinden nu blandt Alle kneiser,
Da Kaaben meer ei skjuler Pandens Guld.
Hun bringer Budet fra den syge Keiser
Og beder, at Veronica vil huld
Med Jesu Billed nu til Roma fare,
For der dets Undermagt at aabenbare.

Veronica med Bæven hører dette,
Hun vil saa nødig fra sin Kreds, sin Fred —
Men heller ei hun vil til Andre sætte
Den Skat, hun vogter her i Kjærlighed.
Og dog hun spørger sig, om vel med Rette
Hun fængsler Skatten til et enkelt Sted?
Hvis Verdens Herfker kunde læges, vindes
Ved Jesu Billed, burde her det bindes?

Med Varme taler Portia for Sagen,
Vil selv ledsage hende til sit Land —
Og Slaven Joseph lægger klart i Dagen
Tibers Forfatning og hans Længselsbrand.
Veronica kan end ei dæmpe Klagen,
Hun frygter Reisen over store Vand,
Henstiller dog det Hele til Johannes —
Af ham alene skal det Spørgsmaal sandes.

Apostelen, som hidtil lytted stille
Til deres Tale, mæler nu de Ord:
„Kom, kjære Jesu Venner! — Lad os Alle
Nu sætte os til Kjærlighedens Bord.
Naar først vi have nydt, hvad Livets Kilde
Os bød, sin sidste Aften her paa Jord —
Saa vil vi bede, og han vil os høre —
Da skal det gives os, hvad vi bør gjøre.

Huusfruen glemmer nu sin Sorg. Med Ynde
Paa hviden Dug hun sætter Nadver frem,
Og Kjærlighedens Maaltid de begynde
Til Herrens Minde, som han lærte dem.
Hans Priis med fromme Sange de forkynde,
De føle sig som i en Faders Hjem.
Johannes bryder Brødet, rækker Vinen,
Som Herren gjorde, før han gik til Pinen.

Da nu med Gaverne de mættet vare
Og styrkede i Tro, Johannes stod
Og løfted Kalken høit, den gylden klare,
Med Pagtens Viin, med Jesu sande Blod,
Og bad: „O Herre, Du nu aabenbare
Din Hensigt med det Tegn, Du efterlod,
Skal vi det i vor lille Kreds bevare?
Skal vi til Hedningland det lade fare?

Vi vide vel, Du er blandt os tilstede,
Selv om dit Aasyn vi ei skue faae —
Dog vil det smerte os, dog maa vi græde
Om hint dit Billed vi bortsende maae.
Men er det saa din Villie — o, vi bede —
Saa viis dig for os, som vi sidst Dig saae —
Da see vi, at dit Billed vi beholde
Om og det andet gaaer til Romas Volde!

Knapt er det sagt, før Den, de Ord paakalde,
Staaer midt iblandt dem, i sit kjendte Skrud!
Med himmelsk Smiil, mens de paa Knæ nu falde,
Han sine stungne Hænder breder ud.
Velsignelsen: „Fred, Fred med Eder Alle!“ —
Han giver dem, det Menneske og Gud.
De drikke atter ind hin kjendte Stemme —
O, den livsalige, de aldrig glemme!

Men, som de atter hæve deres Øie —
Da er han borte. — Kun et Rosenskjær
Som Morgenrøden over Tabors Høie
End fylder Rummet, viser, han var her.
Nu vide de hans Villie da, og føie
Sig glade i den. Til hin Romerfærd
Veronica sig freidig nu bereder,
Hun gaaer jo i Hans Navn til fjerne Steder.

Stille Fart.

Over Middelhavets milde Bølger,
Klare, dybblaae, lig en omvendt Himmel,
Gled et Skib for stadigt gode Vinde
Fra Judæas Kyst og til Italiens.
Det var som en indre Magt det førte,
Stille gled det, ingen Storm det rørte,
Kun en venlig Zephyr fyldte Seilet.
Og dog svulmed dette bredt og mægtigt
Brusende, som Svanens hvide Vinge,
Førte Skibet som i Flugt henover
De let krusede og blanke Vover.

Perlehvidt stod Skummet høit om Stavnen,
Blev til Funkle-Ild, naar Natten bredte
Ud sin dunkle, stjernesatte Kaabe.

Hvergang Solen atter deilig hæved
Op sit friske Blik af Morgenhavet,
Saae den venlig paa den skjønne Snekke,
Som for fulde Seil gled frem mod Vesten,
Thi den slutted inde Guds Søns Billed,
Baaret af Veronica, den Fromme,
Til den syge Verdensherskers Frelse.

See! — der sidder hun, den milde Kvinde,
Stille, ydmyg, hist paa Agterdækket,
Understøttet tro af Slaven Joseph
I at vaage over Helligdommen,
Som i Skrin af Cedertræ bevares.
Portia, den ædle Romerinde,
Sidder hos dem, haabfuld og dog sorgfuld,

Thi hun seer i Forstavnen Pilatus
Sidde mørk i Frygt og Grublen sænket,
Vel ei bunden, men dog strengt bevogtet.
Han, den Ulyksalige, som stedse
Nu maa følge med sit Offers Billed,
Ræd, som Skyggen følger efter Lyset.
O, hvor ofte ønsked han, at Skibet
Maatte synke ned i dybest Afgrund,
Skjule ham og al hans Angst i Glemsel,
Eller at en Storm oprøre vilde
Dette blanke Hav, og kaste Skibet
Mod en eensom, mod en fremmed Strandbred,
Hvor end Ingen til hans Brøde kjendte,
Hvor ei Straffen, ei Tiber ham vented!

Men, kun i hans eget Indre Stormen
Rased vildt, kun der sig Dybet aabned.
Havet blev saa blankt og klart som Himlen,
Skibet foer saa fuglelet derover,

At det ikke vared mange Dage
Før de øined Latiums blide Kyster
Staae i skjønne Linier over Havet,
Før de skued Ostia, det stolte
Romas Havn, med sine Marmortaarne
Lede dem med Sikkerhed til Maalet.

I Keiserborgen.

Tiberius, den Verdens Herre,
Laae syg end i Palatium.
Han Dag for Dag var bleven værre,
Hans Pine stedse mere grum.

Han havde ventet Nætter, Dage,
Til Timer blev ham hvert Sekund, —
End intet Budskab kom tilbage
Ifra Judæas Palmelund.

Var Frelseskibet gaaet under? —
Var Sagnet om hin Læge Tant?
Hvad, om hin Slave dette Under
Kun forat slippe bort, opfandt? —

Saa Tvivlens Dæmon ofte fristed
Ham i de lange Nætters Dyst,
Men aldrig dog den ganske vristed
Ham Haabet af det pinte Bryst,

Thi Troens Kraft i Slavens Stemme
Saa underligt ham havde rørt.
Han kunde aldrig mere glemme
Hin Læges Navn, før aldrig hørt.

Det sank med Stilhed i hans Hjerte,
Det underbare Jesu Navn,
Og dunkelt, mod al Tvivl, al Smerte
Han aned deri Frelsens Havn.

En Sommerdag, i slige Tanker,
Laae paa sin Løibænk Roms Tyran —
Da hørtes Larm — nu Vagten banker
Og melder høit: „Volusian!“

Op vilde Keiseraadslet fare,
Men sank med Jamren atter ned.
Til sin Legat han kunde bare
Fremstamme svagt: „Er Lægen med?“

Da nu Volusian fortalte
Om Lægens marterfulde Død —
Ham Sorg og Vrede næsten kvalte —
Pilatus strax han dræbes bød.

„Vent endnu lidt — o Imperator,
Før du din Harme slynger ud“ —
Saa mæled atter den Senator,
„Jeg har dog med et Haabets Bud!“

Og for Tiber han nu fremstilled
Hvorlunde de dog havde bragt
Fra Østerland hin Læges Billed,
Der skulde eie al hans Magt.

„Prøv denne, Herre", saa han endte —
„Og hvis du bliver karsk derved —
Glem ei, Pilati Hustru vendte
Først vore Blik mod Tegnets Sted.

Lad hendes Mand da Skaansel finde!
Han er en Roms Patricier dog, —
Men drag dig fremfor Alt til Minde:
Jeg var det, som hint Tegn medtog." —

„Hvor har du Tegnet?" — Lad mig see det!" —
Tiber i Feberhast nu bød.
„Der kommer Eierinden med det" —
Saa den Senators Svar da lød.

Og see, af Slaven Joseph ledet,
Veronica indtraadte nu.
Hun var paa denne Stund beredet —
Dog bæved hun i synlig Gru

Da hun den syge Keiser skued
Paa Purpurleiet ligge fæl,
Som Dødning, — kun hans Øine lued
Og viste, der var Liv og Sjæl.

Hans Slaver reiste ham med Møie.
„Du kom dog, Joseph", stønned han —
„Men hvor er Lægen vel, den høie,
Som skulde frelse mig paa Stand?" —

„O, han er død, min høie Herre!" —
Og dog han lever, er med Os! —
Skjøndt siden du er bleven værre,
Han dig helbreder, Død tiltrods!

Men Du maa troe, at han har villet
Dig frelse, som den hele Jord —
Saa vil der strømme fra hans Billed
En Kraft til dig, som fra hans Ord."

Saa talte til sin Herre Slaven,
Han var jo fri nu — ei Tiber.
Men denne bad: „O, viis mig Gaven —
Jeg troer, at Frelsen er mig nær!"

Veronica frembar hin Kiste
Af Cedertræ fra Libanon,
Mens hendes Sjæl den Herre priste,
Som sprængte alle Dødens Baand.

Al Frygt nu veeg. Af Troen fredet,
Hun traadte nær til Keiseren —
Tog ud af Kisten Linnedklædet
Og holdt det for hans Aasyn hen.

Helbredelsen.

Ja, han skued Jesu Billed,
Tro paa Klædet der fremstillet!
Fra den hvide Pande trilled
Blodvæld under Tornekrands.
Ikke kunde han sig bøie
Bort fra dette Billeds Øie,
Som med Blik, saa milde, høie
Saae paa ham i Taareglands.

Haab fra disse dybe Blikke
Kunde Cæsar nu inddrikke —
Taarer før han eied ikke —
Nu i Strømme frem de brød!
Aldrig før han bede lærte,
Nu han bøied stolte Hjerte,
Bad om Lindring i sin Smerte,
Bad til Ham, som selv led Død!

Frem han nu sit Hoved førte,
Saa hans tørre Læber rørte
Med et Kys, som Engle hørte,
Brændende ved Klædets Rand.
Og i samme Nu bortsmelted
Smerterne, som nys ham ælted,
Og en Centnervægt blev væltet
Fra hans pinte Bryst paa Stand.

Sødt, som efter Bad, han sukked,
Kjøling Feberheden slukked,
Hver hans Vunde mildt sig lukked,
Kraft kom atter til hans Been.
Let, som Vinden hæver Seilet,
Sprang han op — til Sølverspeilet —
Kunde Troen have feilet? —
Nei! — han saae sig — han var reen!

Han var reen — han var helbredet!
Alle maatte troe og see det,
Alle sank i Knæ nu ved det
Store Under, sank i Bøn.
Selv Tiber paa Knæ maa dale —
Første Gang i Keisersale
Lød der Bøn og Takketale
Til Marias ringe Søn.

Keiserens Tak.

I Keiserborgen blev nu Glæde,
Stor Undren nu i hele Rom.
Tiber var atter karsk tilstede,
Drog med al Pragt i Staden om.

Til Folket gav han Brød og Lege,
Og viste sig i Circus selv.
Fra hundred tusind Munde stege
Der Bifaldsraab mod Himlens Hvælv.

Man saae ved Imperators Side
En fremmed Yngling, prægtig klædt.
Ham kunde Keiseren vel lide —
De Store dog ei hued det.

Thi det var Joseph, Jødeslaven,
Som nu for gode Raad fik Løn. —
Tiber ham skjænked Frihedsgaven
Og holdt ham næsten som en Søn.

Veronica han høit og æred,
Gav hende Gods og megen Pragt,
Skjøndt intet Mere hun begjæred
End hjem igjen at vorde bragt.

Dog, derom var der ikke Tale,
Da hun sit Billed ei forlod.
Og dette nu i Keisersale
Med megen Glands og Hæder stod.

I rigen Guld og Ædelstene
Tiber det nu indfatte lod,
Og hver en Aften kom han ene
Det at tilbede, hvor det stod.

Han Portia ei heller glemte:
Ei hendes Mand nu Døden led.
Den Straf, Tiber for ham bestemte,
Var Livet i Landflygtighed.

Ak, denne Straf var næsten værre!
Som Cain vandrede han om —
Til den, som havde pint Vorherre
Ei nogen Fred, ei Hvile kom.

Hans Minde selv, til sidste Dage,
Vil ei faae Fred, i Christi Stat —
Hvert Barn vil altid der gjentage:
„Pint under Pontius Pilat!“

Volusian var misfornøiet,
Han havde ventet mere Huld —
Det skar han ondt i Romer-Øiet
At Jøderne fik Hæder, Guld.

Han derom i Senatet hvisked
Og ægged Fædrene til Daad —
Skjøndt Alle for Tiber de smidsked,
Dog skjult mod ham de lagde Raad.

Veronica forfærdes.

Veronica en Aften
Sad i sin gyldne Sal —
Dog ikke glad, fra Barmen
Sig mangt et Suk vel stjal.
Hun længtedes tilbage
Til sit ydmyge Hjem,
Til sine Jesu Venner
Fjernt i Jerusalem.

Hun følte sig saa fremmed
I denne rige Pragt,
Selv kjære Billed kjendte
Hun knapt i nye Dragt.
Dets Guld og Ædelstene
Gav kun saa koldt et Læ,
Hun elsked meer det duftende
Simple Cedertræ.

Portia var sin Husbond
Tro fulgt i hans Exil,
Og Joseph, den Frigivne,
Hun saae kun, som i Jil,
Han ofte var paa Reiser
For Keiseren, sin Ven.
Saa sad den fromme Kvinde
Fast ene da igjen.

Hun havde nok af Terner
Og nok af Slave-Folk,
Dog fandt hun blandt dem Alle
Ei nogen Hjertets Tolk.
Men, hvad mest hende ængsted —
Det var den Keiser selv,
Naar han hver Aften traadte
Ind under Salens Hvælv.

Han kom forat tilbede
Hint Frelsens Tegn vel der,
Dog saae hun meer og mere
Nu hvad han søgte her:
Et Billed kun, blandt flere,
Han tilbad, ikke Gud.
Han kunde ei sig rive
Fra Afgudsvanen ud.

Saa kom han og hin Aften
Og kasted sig til Jord
For Skrinet, som i Guldpragt
Stod paa et Jaspisbord.
Han mumled nogle Bønner,
Han kyssed Skrin og Bord, —
Saa stod han op og talte
Til Kvinden disse Ord:

„Veronica, nu fryd dig! —
Din Hæder vorder stor —
Snart du som en Præstinde
I Tempelhaller boer,
Imorgen i Senatet
Jeg sætter Forslag frem,
At Jesu Billed nu skal
I Pantheon faae Hjem.

Der skal det, selv en Guddom,
Blandt vore Guder staae —
Som Jupiter, Apollo,
Skal Jesus Hyldest faae:
Som dem, han skal tilbedes
Af Roms Senat og Folk —
Og du, du skal der være
Den nye Guddoms Tolk."

Skræk greb den fromme Kvinde
Og Harme ved de Ord, —
Dødbleg hun fra sit Sæde
Med dette Raab opfoer:
„O Herre, ikke veed du
Hvad selv du siger nu, —
Din Frelser har du spottet,
Dit Forsæt er en Gru!

Det Billed, jeg dig bragte,
Er kun et Mindebud
Om Ham, som evig lever,
Som er den sande Gud,
Som ingen andre Guder
Taaler i sit Huus,
For hvem de Alle synke
I usselt Støv og Gruus.

Vil du, dit Folk, ham dyrke,
Da maa de Andre bort,
Over dit hele Rige
Maa Afgudsvrimlen fort! —
Tilbed saa ene Herren,
Som for os Alle led, —
Da først du ret ham takker —
Da vil du finde Fred!"

Tiber medynksom smiled:
„Kvinde, forstaa mit Bud!
Jeg vil jo største Hæder
Bringe til din Gud, —
Bortjage alle andre
Det selv ei Cæsar kan,
Saalidet, som fra Himlen
Nedtage Stjerners Brand.

Men Roms Senat og Keiser
Kan sætte Guder ind,
Din Gud har mig helbredet,
Han skal og være min, —
I alle Guders Tempel
Han skal faae Hædersted, —
Jeg kan ei gjøre mere;
Min Villie nu du veed."

Han gik. I Sorg og Rædsel
Lod han Veronica.
Hvad gjøre? — Ei hun vidste,
Hvor tage Hjælpen fra,
Hun skikked Bud til Joseph,
Men han var langt bortsendt
Af Keiseren i Ærind
Til Folket i Tarent.

Fortvivlet greb hun Skatten
At flygte bort med den
Til uslest Vraa, kun ikke
Til Afgudstemplet hen! —
Hun prøved — ak, hver Udgang
Hun fandt med Vagt besat.
Tiber lod nøie vogte
Paa hende, hendes Skat.

Da vidste hun ei bedre,
End sænke sig i Bøn
Til ham, hvis dyre Billed
Var hendes Sorgers Løn.
Det var jo med hans Villie
Hun drog med det herhid,
Saa maatte han vel vide
At skjærme det i Tid.

Af Bønnen blev hun stille
Og fatted Mod igjen,
Den rene Troens Kilde
Flød stærk til Hjertet hen.
I gyldne Fangebolig
Som i sit Hjem hun sad
Og spandt, og vented rolig
Paa Morgendagens „Hvad?" —

I Senatet.

Forsamlede var Romas Senatorer nu
I Statens gamle Helligdom, i Jupiters
Guldklædte Tempel høit paa Capitolium.
De Romas Fædre sad der i alvorlig Kreds,
I hviden Toga med den brede Purpurbræm,
Saa værdige, som havde de bevaret end
En Rest af Republikens gamle Romeraand.
Idag de havde ogsaa mandet svært sig op,
Paakaldt hver stor Erindring fra hin Friheds Tid,
For nu at samle Mod til i en enkelt Sag,
At stemme mod den strenge Imperators Bud.

Man saae Volusian gaae flittig om i Kreds
Og hviske til den Ene til den Anden, for
At flamme op det uvante, det nye Mod,
Og dog blev mangen Ætling af en Cato bleg
Da Tubaskrald og Folkemængdens fjerne Raab
Forkyndte dem, at Imperator nærmed sig.

Han kom, den stolte Skikkelse, i al sin Pragt.
Paa sin Curulstol tog han majestætisk Plads,
Slog nu til Lyd, og talte til Senatet saa:

„I høie Fædre! Vel I veed og seer det her:
Af lange Sygdom er jeg fuldt helbredet nu —
Med Eet, som ved et Under, ved et Billeds Magt.
Det Billed er af Jesus ifra Nazareth
I Jødeland, en meget viis og hellig Mand,
Som vandred om, og gjorde Godt, og lærte Godt,
Helbreded Syge, vakte selv en Død til Liv.
Tilfældig fik jeg høre om hans Lægekraft.
I veed, jeg sendte En af Eders Midte hen
At hente denne store Læge hid til Rom,

Da ingen Anden hidtil havde hjulpet mig.
Vel fandtes han ei længer blandt de Levende,
Men dog hans Billed bragtes hid, og ene ved
At see det, røre ved det, er jeg bleven karsk.
Naar han selv efter Døden eier slig en Magt,
Da er det klart, han være maa en mægtig Gud,
Optaget blandt de Himmelske, i Guders Hjem.
Thi sømmer det sig og at Verdensrigets Stad,
Det evige, det stolte Roma, som paa Jord
Er Himlens Billed, at det nu, som vel og før
Med Isis, med Osiris, mangen anden Gud —
Opstiller den Gud Jesus i sit Pantheon
Til Tak fordi dets Cæsar han helbredet har.
Saa lyder Cæsars Forslag da til Roms Senat."

En Stilhed fulgte. Alle vented. Endelig
Der reiste sig en gammel, stærk Senator op,
En af de Faae, der havde arvet Fædres Mod.
„O Cæsar!" — saa begyndte han, mens Mange
skjalv,

„Senatet takker Guderne, at du blev karsk,
Men ikkun Romas gamle Guder takker det,
De Herlige, som førte denne ene Stad
Til Herredømmet over hele Jordens Ring.
Vi kan ei stille op i deres høie Kreds
En ringe, ukjendt Mand af et foragtet Folk,
En Magier, som lidt har en Forbryders Død,
Vanærende, paa Korset, denne Slavers Straf.
Nei, hør mig Cæsar! — Sku til Hallens Baggrund her,
Hvor Jupiter, den Menneskers og Guders Drot,
I mægtig Kraft og ædel Skjønhed skinnende,
Høit throner over dit og vore Hoveder.
Tænk dig nu ved hans Side da hin Jødetræl
Blodstænket, smertevredet, fælt paa Korset hængt.
Troer du da ei, den Lynudsender vilde strængt
Paa Roma hævne saadant Sacrilegium?
Det maa ei skee, det skal ei skee! — Vi bede dig
O vise Cæsar — skaan os for at stemme her,
Thi aldrig kan Senatet give sligt Dekret."

Han taug, og Taushed svared først den Gamles
Ord —
En Taushed, dyb og trykkende, som Luften før
Et Tordenveir. Alt lyned det fra Cæsars Blik,
Hans Pande-Aarer svulmed blaa, hans Bryst gik høit,
Dog tvang han sig endnu, og sendte langsomt kun
Fra sammenbidte Læber saadant Spørgsmaal ud:

„Er dette, Senatorer, Eders fælles Røst?"

„Ja, ja!" de raabte Alle næsten. Een stod op,
En Scipio. kun lidet værd sit store Navn: —
„Ja, vise Cæsar — smidsked han — „ja, ogsaa jeg
Som Romer kan ei stemme for hin Jødegud —
Hans Billede vi ikke kunne offre til. —
Tillad mig dog, guddommelige Cæsar, nu
At foreslaae et andet Billed, i dets Sted,
At sættes op blandt Guderne i Pantheon.
Et Billed, skjønt og herligt som de Bedste der,
Et Billed, som vi Romere kan offre til,

Saa sandt vi i dets Træk vort Riges Almagt see.
Det Billed er dit eget, store Cæsar! — Ja! —
Giv os til Gud ei Jesus, men Tiberius!"

I denne frække Smiger stemmed Mange med,
I Haab at derved lede Tordenskyen bort,
Som mørk paa Cæsars Pande havde leiret sig.

Det hjalp dem lidet. Skyen over dem dog brast.
Forfærdeligt blev Cæsars Aasyn nu at see —
Dæmonisk Grumhed greb de ellers skjønne Træk,
Et bittert Haansmiil spilled om den hvide Mund,
Mens det som Slangers Hvislen fra hans Læber lød:

„I vil til Gud ei Jesus, men Tiberius?
Velan, velan, som I det ville, skal det skee.
Dog maa I vide, ei Tiber I kjende end. —
Et Lam I kunde nylig til Jer Hersker havt —
Nu kan det hænde, at I har en Tiger valgt!"

Saa foer han med sit Følge ud af Templet brat. —

De blege Senatorer sadde der igjen,
Saae bange paa hinanden, medens Jupiter
Capitolinus marmorkold saae ned paa dem —
Hos ham var ingen Redning, ingen Trøst at faae.

Tibers Forandring.

Vel skede det, som selv han sagde,
En Tiger blev fra da Tiber.
Tykt Mørke om hans Sind sig lagde,
Han kjendte ei til Mildhed meer.

Det var, som om hans Synd, den svare,
At have villet sætte Christ
Iblandt de falske Guders Skare —
Med Vanvid slog ham nu tilsidst.

Han rased mod Senatet, Folket,
Død overalt han sendte hen.
Hvert Ord, hver Mine han fortolked
Som Anslag imod Keiseren.

Sin Billedstøtte lod han stille
I hvert et Tempel op som Gud, —
Hvo, som til den ei offre vilde,
Af Livets Bog blev slettet ud.

Til Jesu Billed ikke mere
Han vandred nu — han skyede det. —
Var det fordi at Guder flere,
Sig selv, han stilled op mod det?

Ak, vel han i sit dunkle Indre
End følte tidt dets dybe Blik —
Men nu det kunde ham ei lindre,
Det bragte ikkun Angers Stik.

Han søgte drukne denne Stemme
I Blod og i bacchantisk Fest,
Men aldrig ret han kunde glemme=
At Jesus engang var hans Gjæst.

Det var en Rest af dette Minde,
Som endnu ham frigive lod
Veronica, den fromme Kvinde,
Med hendes kostbare Klenod.

Saa og da Joseph kom tilbage
Og fandt med Gru den nye Tiber,
Han lod i Fred ham Afsked tage,. —
Nu havde han ei Vidner fleer,

Der kunde ham med Ord erindre
Om Lægen, som ham frelste blidt.
Men Vidnet i sit eget Indre
Det kunde han ei blive kvit,

Det fulgte ham fra Bad til Fester,
Det fulgte ham fra Huus til Huus,
Det sad usynlig blandt hans Gjæster —
Men han det saae, midt i sin Ruus.

Det drev ham bort fra Folkets Blikke,
Det drev ham bort fra selve Rom,
Han standsed ei, han hviled ikke
Før til Capreas Ø han kom.

Paa dette Fjeld, der sælsomt stiger,
En Sphinx, af Havets Bølger op;
Der sad tilsidst den gamle Tiger
Og speided fra sin Klippetop.

Selv der han fandt dog ingen Hvile,
Selv did hint Vidne fulgte ham —
Forgjæves mod dets Flammepile
I Huler dulgte han sin Skam.

Endnu han Død rundt om sig sendte,
Han frygted Fiende, frygted Ven, —
Til Død hans egne Kvaler endte
Paa denne Jord. Hvor drog han hen?

O, lad os troe, det Frelsens Billed,
Han engang rørte med sin Mund,
Har atter sig med Naade stillet
Fremfor hans Sjæl i sidste Stund!

Veronica i Rom.

Fra gyldne Keisersale
Veronica i Fred
Drog med sit dyre Billed
Hen til et Skjulested.
I Drøm af Herren varslet
Hun Rom dog ei forlod —
Hun skulde der forblive,
Hans Folk at tage mod.

Blandt Fattige og Ringe
Hun sit Paulun opslog,
De skulde arve Riget,
Som Cæsar ei modtog.
I Stilhed der hun leved
Og vogted tro sin Skat,
Og spredte mildt dens Lys i
Elendighedens Nat.

Snart Joseph den Frigivne
Blev hendes Hjælper der, —
Med Rædsel var han flygtet
Fra Pragt og fra Tiber. —
Han blev nu Jesu Tjener,
Og var sin Herre tro —
Veronica han fulgte
Med Trøst til Sorgens Bo.

Lidt efter lidt sig samled
Da Troende om dem —
En Kreds af Jesu Venner,
Som i et fælles Hjem.
Fra Jødeland kom Andre —
Herrens Apostle selv —
Og Jesu Samfund voxed
Alt som en stille Elv.

Snart kom dog Kampens Dage, —
Forfølgelsen udbrød,
Men Vennerne gik freidigt
Til Lidelse og Død.
En hellig Martyrskare
Bar Vidne med sit Blod,
Og just ved Død og Fare
Steg Menighedens Flod.

Veronica gik stille
Igjennem al den Strid,
Hun skulde ikkun vidne
Ved trofast Kvinde-Id.
Hun længe blev bevaret
Alt som en Moder klar —
Det var, som Herren spared
Den, som hans Billed bar.

Der siges, hun er vorden
Vel over hundred Aar —
Saa toges hun fra Jorden
Blidt til en evig Vaar.
Men før hun Øiet lukked,
Hun Biskop Clemens gav
I Arv det elskte Billed, —
Saa lagdes hun i Grav.

Hvad der siden blev af Jesu Billede.

Biskop Clemens fuldt besvared
Denne Tillid — tro bevaret
Skatten til Roms Stol blev lagt,
Saa fra Bisp til Pave gik den,
Meer og mere Hæder fik den
Alt som Kirken kom til Magt.

Men, som Magten steg, saa Glandsen.
Ak — snart over Martyrkrandsen
Glimred Pavekronen stolt!
Til det Ydre atter Sindet
Vendte sig, og sært forblindet
Formen man for Aanden holdt.

Svøbt i Guld og Ædelstene
Jesu Billed da stod ene,

Taget bort fra Folkets Blik.
I Sankt Peters Dom det gjemtes,
Mangen Fest for det bestemtes —
Men kun Præster see det sik.

Der det endnu skal bevares —
Dog, der kan ei ret erfares,
Om det er det sande end.
Høit fra en Altan det vises
I sit gyldne Skrin, og prises —
Gjemmes derpaa bort igjen.

Men de kunne dog ei gjemme
Jesu Billed meer — de glemme:
Steen for det er som en Dunst.
Raphael, Correggio saae det,
Gave skjønne Vidner paa det
I den christelige Kunst.

Dog — lad hine Tavler blegne —
Jesu Billed kan ei segne,

Gud har lagt det aabenbart
I den nye Pagtes Bøger, —
Der Enhver, som nu det søger,
Kan det finde, sandt og klart.

I hver Borg, hver Fattigstue
Kan nu Alles Øine skue
Jesu Aasyn, om de vil.
Evangeliet frembærer
Ordet fra den elskte Lærer,
Tegnet fra den Frelser mild.
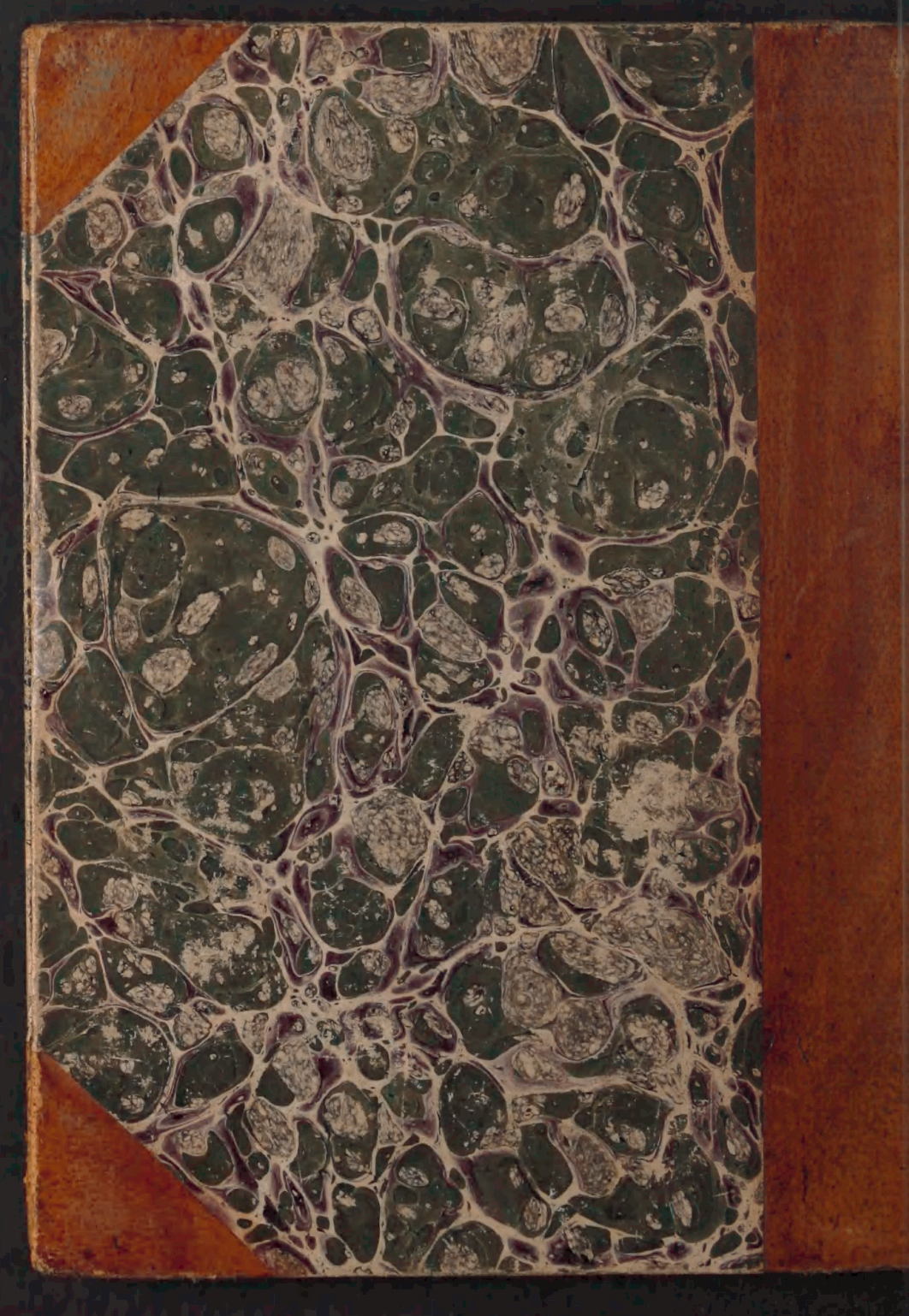
Ja, livagtigt der fremstillet
End vi eie Jesu Billed,
Fra hvis hvide Pande trilled
Blodvæld under Tornekrands.
O, at vi os aldrig bøie
Bort fra dette Billeds Øie,
Som med Blik, saa milde, høie
Seer paa os i Taareglands!